

Es esmu tīrs

Prezidents Gordons B. Hinklijs

Esiet šķīsti — valodā, domās, ķermenī, apgērbā.

Mani dārgie priesterības brāļi, tas ir iedvesmojoši lūkoties to 21 000 cilvēku sejās, kas atrodas šeit Konferenču centrā, un zināt, ka miljoni ir sapulcējušies Baznīcas telpās un citās vietās visā pasaulē. Man ir žēl, ka esmu tik vecs laikā, kad dzīve kļūst aizvien aizraujošāka.

Kā jūs visi zināt, es tiku ordinēts un iesvētīts par Baznīcas prezidentu pirms 12 gadiem, runājot precīzāk 1995. gada 12. martā. Elders Balards apkopoja dažus skaitļus par šiem 12 gadiem. Es citēšu no viņa paziņojuma:

- 387 750 misionāri ir sākuši sludināt evaņģēliju, kas ir gandrīz 40 procenti no visiem misionāriem, kas jebkad ir kalpojuši šajā atklāšanas laikmetā — tas ir 40 procenti pēdējos 12 gados no 177 gadiem kopš Baznīcas izveidošanas.
- Tika kristīti 3 400 000 jaunpievērstie, kas atbilst ceturtaī daļai no visiem Baznīcas locekļiem.
- Kopējais misiju skaits Baznīcā ir pieaudzis no 303 līdz 344, un drīzumā tām pievienosies vēl trīs misijas.
- Ievērojami pieaugusi jauno Baznīcas locekļu aktivizēšana, kas tiek mērīta pēc Svētā Vakarēdiena sapulču apmeklējumiem, priesterības ordinēšanām un uzticības desmitai tiesai.

Laikā, kad viss iepriekš nosauktais ir ārkārtīgi nozīmīgs, es esmu pārliecināts, ka ar nedaudz lielāku ziedošanos šī brīnišķīgā nesenā pagātne var būt tikai sākums dižākai nākotnei.

Strādāsim visi kopā šajā darbā, pildīsim savus pienākumus ar līksmu sirdi. Baznīcas misijai ir vajadzīgs darbs. Lai neviens neizvairās no kopējā darba. (Skat. "Put Your Shoulder to the Wheel," *Hymns*, 252.)

Tagad es gribētu pieskarties citai tēmai. Es jau pirms vairākiem gadiem par to runāju. Es par to runāšu atkal, jo tie, kas to dzirdēja toreiz, to sen ir aizmirsuši, bet tie, kas to vēl nav dzirdējuši, tiem vajadzētu to dzirdēt. Tas attiecas uz prezidentu Džozefu F. Smitu, kurš kalpoja par Baznīcas prezidentu no 1901. līdz 1918. gadam, kopumā 17 gadus.

Džozefs F. Smits bija pravieša Džozefa brāļa Hairuma Smita, kuru ar Džozefu nogalināja Kārtridžas cietumā, dēls. Džozefs Fildings dzima Fārvestā, Misūrī štatā, 1838. gada 13. novembrī. Viņš pameta Misūrī, kad bija vēl zīdains. Kad viņš bija jauns zēns, kuram vēl nebija palikuši seši gadi, viņš dzirdēja kādu klauvējam pie mātes mājas loga Navū. Tas bija kāds vīrs, kurš bija atjājis no Kārtridžas un kurš pastāstīja mātai Smitai, ka viņas vīrs tika nogalināts tajā pēcpusdienā.

Kad viņam bija 9 gadi, viņš kopā ar māti ratos, kurus vilka vērši, šķērsoja līdzenumus, lai

nonāktu šajā ielejā. 15 gadu vecumā viņš tika aicināts kalpot misijā Havaju salās. Viņš ceļoja uz San Francisko un tur strādāja kokzāģētavā, lai nopelnītu pietiekoši daudz naudas, lai nopirktu biļeti uz Havaju salām.

Tajā laikā Havaju salas nebija tūristu iemīļota vieta. Salas apdzīvoja vietējie iedzīvotāji havajieši, kuri lielākoties bija nabadzīgi, bet dāsni attiecībā uz to, kas viņiem piederēja. Viņš iemācījās gan runāt viņu valodā, gan mīlēt viņus. Laikā, kad viņš tur kalpoja, viņš redzēja ievērojamu sapni. Es citēšu no viņa stāsta. Viņš teica:

„Es atrados grūtos apstākļos, kad biju misijā. Es biju gandrīz kails un vientuļš, neraugoties uz draudzību, ko piedāvāja nabadzīgie, neizglītotie ... cilvēki. Es jutos tikpat pazemojoši savā nabadzībā, inteliģences un zināšanu trūkumā kā zēns, kurš tik tikko uzdrīkstas palūkoties kādam sejā.

Atrodoties šādos apstākļos, kādu nakti es sapņoju, ka ceļoju, un man bija tāda sajūta, ka man ir jāsteidzas — jāsteidzas cik vien spēka, jo baidījos, ka nokavēšu. Es skrēju tik ātri, cik iespējams vien varēju, es apzinājos tikai to, ka man bija kāds mazs sainītis, ietīts kabatas lakatiņā. Skrienot tik ātri, cik vien varēju, es nesapratu, kas tas tieši bija; beidzot es nonācu pie skaistas savrupmājas, ... es domāju, ka zināju, ka tas ir mans galamērķis. Kad es devos tās virzienā, cik ātri vien varēju, es pamanīju uzrakstu: „Vanna”. Es ātri nogriezos no ceļa, un devos uz vannu, lai nomazgātos. Es attaisīju to mazo sainīti, kas man bija, un tur bija balts, tīrs apģērbs, kādu es nebiju redzējis ilgāku laiku, jo cilvēki, ar kuriem es dzīvoju, daudz nedomāja par to, lai lietas uzturētu īpaši tīras. Bet manas drēbes bija tīras, un es tās uzvilku. Tad es steidzos uz vietu, kas izskatījās pēc lielas ieejas jeb durvīm. Es pieklauvēju un durvis atvērās, un vīrs, kas stāvēja durvīs, bija pravietis Džozefs Smits. Viņš palūkojās uz mani nedaudz nosodoši, un pirmie vārdi, ko viņš teica, bija: „Džozef, tu kavējies.” Tomēr es atguvu pašpārliecinātību un atbildēju:

„Jā, bet es esmu tīrs — es esmu tīrs!”

Viņš satvēra manu roku un ievēda mani iekšā un tad aizvēra lielās durvis. Es jutu viņa roku tikpat īsti, kā jebkad biju jutis cilvēka roku. Es pazinu viņu; kad es ienācu, es redzēju savu tēvu, Brigamu Jangu, Hiberu C. Kimbalu, Vilardu Ričardsu un citus labus cilvēkus, kurus es pazinu, stāvam rindā. Es ieraudzīju telpu, kas bija tikpat liela, kā šī ieleja, un kas likās ir piepildīta ar ļoti daudz cilvēkiem, bet pašā priekšā bija cilvēki, kurus es pazinu. Tur bija mana māte, viņa sēdēja ar bērnu klēpī; es varētu nosaukt visus tos, kuru vārdus es atceros, tos, kuri tur sēdēja, kuri šķiet bija starp izredzētajiem, starp paaugstinātajiem....

Kad es sapņoju šo sapni, es biju viens uz paklāja, tālu prom Havaju salas kalnos — neviens nebija man līdzās. Bet šajā vīzijā es ar roku aizskāru pravieti un es redzēju smaidu paveramies viņa sejā....

Kad es pamodos tajā rītā, es biju kļuvis par vīru, lai arī vecuma ziņā biju tikai zēns. Pēc tam šajā pasaulē vairs nebija nekas, no kā es baidītos. Es varēju tikties ar jebkuru vīrieti, sievieti vai bērnu un paskatīties to sejā, jūtot savā dvēselē, ka es biju kļuvis par vīru jebkurā šī vārda nozīmē. Šī vīzija, šī atklāsme un liecība, kas deva man prieku, tajā laikā izveidoja mani par to, kas es esmu, un, ja es esmu kļuvis kaut kas labs, tīrs vai taisnīgs Tā Kunga priekšā, ja manī ir kaut kas labs, tad tas ir, pateicoties šai vīzijai. Tas ir palīdzējis man visos pārbaudījumos un visās grūtībās.” (Gospel Doctrine, 5. izdevums [1939], 542–43)

Šī nozīmīgā sapņa būtība ir atrodama Džozefa Smita pārmetumā jaunajam Džozefam Fildingam. Praviētis teica: „Džozef, tu kavējies.”

Džozefs Fildings atbildēja: „Jā, bet es esmu tīrs — es esmu tīrs!”

Šī sapņa iznākums bija tāds, ka zēns tika pārveidots par vīru. Viņa paziņojums „Es esmu tīrs” deva viņam pašpārliecību un drosmi sastapt jebkuru cilvēku un tikt galā ar jebkuru situāciju. Viņš saņēma spēku, kura avots ir tīra sirdsapziņa, ko stiprināja pravieša Džozefa uzslava.

Šis pravietiskais sapnis satur nozīmi katram vīrietim un zēnam, kuri šovakar ir sapulcējušies šajā milzīgajā sanāksmē. Veca paruna mūsu starpā saka, ka „šķīstība ir tikpat svarīga kā dievbijība”.

Praviētis Jesaja teica:

„Mazgājieties, šķīstaities, pārtrauciet savus ļaunos darbus Manu acu priekšā! Mitieties ļaunu darīt!

Mācaities labu darīt...

Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna” (Jesajas 1:16–18).

Mūsdienu atklāsmē Tas Kungs ir teicis: “Esiet šķīsti jūs, kas nesat Tā Kunga traukus” (M&D 133:5).

Esiet šķīsti — valodā, domās, ķermenī, apgērbā pasaulē, kas slīgst neķītrībā.

Katram no jums es saku: „Esiet šķīsti savā valodā. Šajās dienās ir tik daudz neķītras un vulgāras runas. Nespēja izteikt sevi valodā, kas ir tīra, norāda uz to, ka jūsu vārdu krājums ir stipri ierobežots. Kad Jehova rakstīja uz akmens plāksnēm, Viņš sacīja Israēla bērniem: „Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, Vārdu nelietīgi valkāt, jo Tas Kungs neatstās nesodītu, kas Viņa Vārdu nelietīgi valkā” (2. Mozus 20:7).

Tas Kungs vēlreiz deva šo bausli mūsdienu atklāsmes vārdos: „Atceries, ka tas, kas nāk no augšienes, ir svēts, un par to ir jārunā uzmanīgi un ar Gara pamudinājumu” (M&D 63:64).

Esiet šķīsti domās. Tas Kungs ir teicis: „Un lai visas lietas tiek darītas tīrībā Manā priekšā” (M&D 42:41).

Neķītras domas pauž sevi neķītrā un zaimojošā valodā. Tīras domas pauž sevi valodā, kas ir pozitīva un iedvesmojoša, un darbos, kas sirdij nes laimi.

Esiet šķīsti ķermenī, apgērbā un uzvedībā. Neļaujiet, lai jums izveido tetovējumu. Ja jūs to atļausit, kādu dienu jūs to nožēlosit. Tikai sāpīga un dārga procedūra var noņemt tetovējumu.

Esiet šķīsti, tīri un kārtīgi. Nevīžīgs apģērbs noved pie nevīžīgas uzvedības. Es tik daudz neuztraucos par to, ko jūs valkājat, cik daudz par to, lai tas būtu kārtīgs un tīrs apģērbs. Atcerieties Džozefa F. Smita sapni. Kad viņš steidzās uz savrupmāju, viņam bija mazs sainītis ietīts kabatlakatiņā. Kad viņš bija nomazgājies un atvēra sainīti, viņš atklāja, ka tur bija tīras drēbes. Katru reizi, kad jūs kalpojat, iznēsājot Svēto Vakarēdienu, esiet savā vislabākajā izskatā. Pārlicinieties par savu tīrību.

Un tā mani dārgie brāļi, es varētu turpināt. Es varētu apspriest ar jums to, kas notiek internetā, kā dators var novest līdz degradējošām domām un rīcībām. Ir pietiekoši pateikt, ka tas jums, kā Dieva priesterības nesējiem, ir pilnīgi nepiemērots. Jūs esat viņa izraudzīti kalpi, jūs esat ordinēti kaut kam svētam un brīnišķīgam. Jūs nevar dzīvot pasaulē un piedalīties pasaules darbos. Jums jābūt augstākiem par visu to.

Tad nu, mani mīļotie brāļi, lai Tas Kungs jūs svētī. Jums, zēni, es saku, turpiniet iegūt izglītību. Kad jūs apprecēsities, jūsu pienākums būs nodrošināt ģimeni. Iespēju pasaule atrodas jūsu priekšā un izglītība ir atslēgas, kas atslēgs šīs pasaules durvis. Tās būs tās savrupmājas durvis, par ko sapņoja Džozefs F. Smits, kad gulēja Havaju salu kalnos, būdams zēns.

Lai Dievs jūs svētī, mani dārgie brāļi. Runājiet ar To Kungu lūgšanās. Attīstiet garīgu tuvību ar Viņu. Viņš ir Visuvaldītājs, kuram ir spēks iedvesmot un palīdzēt. Es lūdzu, lai tas tā būtu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.